

ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΚΟΣ ΣΥΛΛΟΓΟΣ

ΠΛΑΤΩΝ

ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ ΠΕΡΙΟΔΙΚΩΝ ΠΑΙΔΑΓΩΓΙΚΩΝ
ΚΑΙ ΦΙΛΟΣΟΦΙΚΩΝ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΜΗΝΑ

ΤΟΜΟΣ Η'. - ΤΕΥΧ. Α' ΚΑΙ Β'.

ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΣ ΚΑΙ ΟΚΤΩΒΡΙΟΣ

Ὅσα ἔστι περὶ τοῦ τοῦ θεοτέρου ἀληθοῦς
βουλεύματα ἢ περὶ παιδείας καὶ αἰῶν καὶ
τῶν αὐτοῦ αἰετῶν. (Πλάτ. Θεάγ.)

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ,

ΕΚ ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ Χ. Ν. ΦΙΛΑΔΕΛΦΕΩΣ

1885

Ε.Υ.Δ. της Κ.τ.Π.
ΙΩΑΝΝΙΝΑ 2008

βιβλίοις των τὴν αἰσθησιν τῆς χάριτος καὶ τοῦ καλοῦ... Πᾶσα ἡ ἡμετέρα φιλολογία, πᾶσαι αἱ τέχναι ἡμῶν ὀφείλουσιν αὐτοῖς ὅ,τι εὐγενέστερον καὶ λεπτότερον ἔχουσιν. Ἡ δὲ ἀναγέννησις ἔλαβεν ὅλην αὐτῆς τὴν χάριν καὶ τὴν ἀκμὴν μόνον διὰ τῆς γλυκείας ἐκείνης ἀκτίνος, ἣτις ἦλθεν ἐκ τῆς πατρίδος τοῦ Σοφοκλέους καὶ τοῦ Πλάτωνος.

Διήλθον μόνον τὴν εἰσαγωγὴν τοῦ κ. Αἰμιλίου Λεγράνδου, ὑπολείπεται δὲ νὰ ἀποσπάσῃ τις πολλὰς γνώσεις περιέργους ἐκ τῶν δύο τούτων τόμων, διότι τεμάχια ἀνέκδοτα, ἐπιστολαί, ποιήματα ἑλληνιστί, λατινιστί, γαλλιστί, εἰκόλια, ἀνθέμια ἢ κορωνίδες, βιβλιογραφικαὶ δηλώσεις παρέχονται ἐν αὐτοῖς ἄφθονα. Ἐλπίζω δὲ ἐν ἄλλῳ ἄρθρῳ νὰ δείξω ὅτι ἡδύνατό τις νὰ ἐπιγράψῃ εἰς τοὺς δύο τούτους τόμους ἐπιγραφὴν ἀπὸ πολλοῦ συνεθιζομένην ταύτην: «*deliciae eruditorum*» δηλ. ἐντρύφημα πεπαιδευμένων.

Π. ΙΑΣΕΜΙΔΗΣ.

Παροράματα τῆς αὐτῆς πραγματείας ἐν τῷ προηγουμ. τεύχει.

Ἐν σελ. 284, στίχῳ 22 διόρθωσον Βέμβος. Ἐν σελ. 285, 14 Πίκου, 29 Πολιτιανός, 31 Ταρχανιώτης. Ἐν σελ. 288, 3 gentilhomme, 4 premiers, 8 grec, 16 παρ' αὐτῷ.

Δύο χωρίων τοῦ Πλάτωνος,

τοῦ μὲν ἐνὸς διόρθωσις, τοῦ δὲ ἑτέρου ἐρμηνεῖα ἀναιρετικὴ τῶν ἐπ' αὐτοῦ ἤδη γενομένων τοιούτων.

Α'.

Ἐν τῷ Λάχῃτι τοῦ Πλάτωνος κεφαλ. VI 184. Α. ἀπαντᾷ τὸ ἐξῆς χωρίον: «*ἦν δὲ γέλωσ... ὑπὸ τῶν ἐκ τῆς ὀλκᾶδος ἐπὶ τε τῷ σχήματι καὶ ἐπειδὴ... ἀφίεται τοῦ δόρατος, τότε ἤδη καὶ οἱ ἐκ τῆς τριήρους κλπ.*» Κατὰ τὴν ταπεινὴν ἡμῶν γνώμην ὅσα σημεῖοι ἐπὶ τοῦ προκειμένου χωρίου ὁ διαπρεπὴς πλατωνικὸς Stallbaum

εἶνε λίαν περινενοημένα. Αἱ ἀνωμαλῖαι, ἅς ἀνακαλύπτουσιν ὁ ῥηθεις σχολιαστῆς τοῦ Πλάτωνος καὶ ἄλλοι, αἴρονται, ὡς θὰ ἴδῃ ὁ ἀναγνώστης, ἢ διὰ μικρᾶς διορθώσεως ἢ διὰ γενναιοτέρας στίξεως. Ἄλλὰ πρὸ τούτου θεωρῶ ἀναγκαῖον δι' εἰσαγωγῆς τινος νὰ κατατοπίσω οὕτως εἰπεῖν τὸν ἀναγνώστην εἰς τὸ ζήτημα.

Ὁ Νικίας καὶ ὁ Λάχης ἀπολαύοντες τιμῆς παρὰ τῷ Λυσιμάχῳ καὶ Μελησίᾳ προσκαλοῦνται νὰ ἀποφανθῶσι τίνα γνώμην ἔχουσιν ὡς πρὸς τὸ μάθημα τῆς ὀπλομαχητικῆς, ἂν δηλ. εἶνε κατάλληλον, ὥστε νὰ τὸ μάθωσι καὶ οἱ παῖδες των καὶ ἐν γένει ἡ νεότης. Εἰς τὴν πρόσκλησιν ταύτην ὑπέικουν, καὶ ὁ μὲν Νικίας συνιστᾷ τὸ μάθημα τοῦτο πρὸς ἐκμάθησιν, ἀλλ' ὁ Λάχης ἐκφέρει διάφορον γνώμην στηρίζων ταύτην εἰς τὴν παρατήρησίν του. Καὶ πρὸς μείζονα ἐνίσχυσιν τῶν λόγων του ἀναφέρει περὶ αὐτοῦ τοῦ Στησιλάου, τοῦ ἐπαγγελλομένου ἤδη τὸν διδάσκαλον τῆς ὀπλομαχητικῆς, ὅτι ἐγένετο ἀφορμὴ γέλωτος καὶ κρότου εἰς τοὺς ἐκ τῆς ὀλκάδος, ἔνθεν μὲν διὰ τὸ σχῆμα αὐτοῦ, ἔνθεν δὲ διότι παρήτησε τὸ δόρυ, ἅτε βαλόντος τινὸς διὰ λίθου, ὅτε πλέον καὶ οἱ ἐκ τῆς τριήρους, ἐφ' ἣ ἐπεβάτευε, δὲν ἠδύναντο πλέον νὰ κρατήσωσι τὸν γέλωτα βλέποντες αἰωρούμενον ἐκ τῆς ὀλκάδος τὸ δορυδρέπανον ἐκεῖνο.

Μετὰ ταύτην ἔρχομαι εἰς ἴασιν τοῦ χωρίου καὶ κατάδειξιν τῆς πεπλανημένης ἢ περινενοημένης ἐπὶ τούτου γνώμης τοῦ Stalbaum καὶ λοιπῶν. Οὗτος—ἰδὲ τὴν ἔκδοσίν του—φρονεῖ ὅτι ἡ σύνταξις βαίνει—ἀνωμαλώτατα ὁμως—οὕτω: «... ἐπὶ τε τῷ σχήματι καὶ—τότ' ἤδη—τὸ δορυδρέπανον ἐκεῖνο », ἰσοδυναμεῖ δηλ. κατ' αὐτὸν τὸ ἀνακολούθως ἐξενεχθὲν « καὶ τότ' ἤδη κλπ. » μὲ ἐν οὐσιαστικόν. Ἡ ἐμὴ ὁμως σύνταξις ὀμαλώτατα βαίνουσα ἔχει οὕτω: « ἐπὶ τε τῷ σχήματι καὶ ἐπειδὴ... ἀφίεται τοῦ δόρατος (τὸ ἐπειδὴ ἐνταῦθα εἶνε ὅ,τι ἡ ἐπὶ εἰς τὸ ἐπὶ τε τῷ σχήματι, δηλ. φανερώνει αἷτιον καὶ ἠδύναντο κάλλιστα νὰ τεθῆ ἐπὶ τῆ ἀφέσει τοῦ δόρατος. » Ἄλλὰ πρέπει ἐξ ἅπαντος τὸ «τότ' ἤδη » ἢ νὰ διορθωθῆ εἰς τὸ «ὄτ' ἤδη», τοῦ ἀντιγραφέως ἐξ ἐπιπολαίου παρατηρήσεως προσθέντος ἐν ἀρχῇ « τ » « τότ' », ὅπερ παρέλαβεν ἐκ τοῦ « ὄτ' » ΟΤ, ΤΟΤ· ἢ νὰ τεθῆ πρὸ τοῦ «τότ' » ἄνω

στιγμή. Δέν εἶνε δὲ ἰσχυρὸς ὁ λόγος ὅτι, οὕτω τοῦ χωρίου μεταβαλλομένου, δηλ. ἄνω στιγμῆς τιθεμένης, ἐκφέρεται ὁ λόγος ἀσυνδέτως πρὸς τὰ προηγούμενα.

Β'.

Ἐν τῷ αὐτῷ διαλόγῳ ἀπαντᾷ ἐν κεφαλ. XVIII 191 D καὶ E τὸ ἐξῆς χωρίον «Σωκρ. .... βουλόμενος γὰρ σου πυθέσθαι μὴ μόνον τοὺς ἐν τῷ ὀπλιτικῷ ἀνδρείους, ἀλλὰ καὶ τοὺς ..... ». Ὅτι καὶ ὁ Stallbaum καὶ ἔσοι ἄλλοι ὁμογνωμονοῦσι τούτῳ ἀπατῶνται ἀπάτην δεινὴν λέγοντες ὅτι ἡ ἀρξάμενη πρότασις διὰ τοῦ «βουλόμενος γὰρ πυθέσθαι σου» πρέπει νὰ συμπληρωθῇ οὕτω: «βουλ. πυθ. ἐπυθόμην τὴν ἀνδρείαν τί ποτ' ἂν ἐν πᾶσι τούτοις ταυτόν ἐστιν», θέλει ἀμέσως ἐννοήσῃ ὁ ἀναγνώστης, ἐὰν ρίψῃ ἐν βλέμμα ἐπὶ τῆς λογικῆς ἀναλύσεως τοῦ χωρίου καὶ ἐπὶ τῆς ἀλληλουχίας τῶν ἐννοιῶν.

Ὁ Σωκρ. ἐρωτᾷ τὸν Λάχητα, τί ποτ' ἐστὶν ἀνδρεία, καὶ ὁ στρατηγὸς μετὰ μεγάλης εὐκολίας ἀποκρινόμενος ὁρίζει τὴν ἀνδρείαν οὕτω, ὥστε ὁ Σωκρ. ἐλέγχων τὸν ὀρισμὸν τοῦτον ὡς πολὺ στενὸν ἐπιρρίπτει ἐν ἀρχῇ μὲν μετὰ τινος διστυχμοῦ, εἶτα δὲ αἴρων καὶ τοῦτον, εἰς ἑαυτὸν τὸ αἴτιον τῆς τοιαύτης τοῦ Λάχητος ἀποτυχίας ἐν τῷ ζητήματι. Διότι, ἐν ᾧ ἤθελον, λέγει, νὰ μάθω παρὰ σοῦ ὄχι μόνον τοὺς ἐν τῷ ὀπλιτικῷ ἀνδρείους, ἀλλὰ καὶ τοὺς ἐν τῷ ἰππικῷ καὶ ἐν ξύμπαντι τῷ πολεμικῷ κλπ., ἐν ᾧ ἐν ἄλλαις λέξεσιν ἤθελον, λέγει, νὰ μάθω τί εἶνε ἐκεῖνο, ὁ κατηγορεῖται κατὰ πάντων τούτων, ἐπυθανόμην ἑκάτερον τούτων τί εἶνε (=τί ποτ' ὄν ἑκάτερον τούτων, τοῦτο ἐπυθανόμην). Λοιπὸν, λέγει διορθώσας οὕτως εἰπεῖν τὸ σφάλμα του, πειρῶ, ὦ Λάχ., εἰπεῖν ἀνδρείαν πρῶτον, τί ὄν ἐν πᾶσι τούτοις ταυτόν ἐστιν, ὅ ἐστι δὸς τὸν ἀκριβῆ ὀρισμὸν τῆς ἀνδρείας, ὅστις νὰ κατηγορηθῆται κατὰ πάντων αὐτῶν, τὰ ὅποια ἀνέφερα. Ἐν τῇ ἀναλύσει ταύτῃ ἀφήκα ἀνερμήνευτον τὴν ἔνεκα τῆς παρενθέσεως — ἰδὲ τὸ χωρίον ἐν κειμένῳ—: (εἰσὶ γὰρ πού τινες, ὦ Λάχης, κλπ. μέχρι του: «πάνυ γε») προκύψασαν συζήτησιν, διότι ἠθέλησα νὰ δείξω τὴν ἀλληλουχίαν τῶν ἐννοιῶν

στενώτερον καὶ διὰ τὸ μὴ σκοτισθῆναι πῶς ἐκ τῆς μακρότητος τὸ χωρίον. Ἄφ' οὗ λοιπὸν οὕτω χωροῦσιν αἱ ἔννοιαι, πῶς εἶνε δυνατόν νὰ ἀληθεύῃ ἐκεῖνο, ὃ λέγει ὁ Stallbaum ; πῶς εἶνε δυνατόν νὰ εἴπῃ τῶρα ὁ Σωκρ., ὅτε διορθώνει τὸ σφάλμα τῆς ἐρωτήσεώς του, οὗ ἕνεκα δὲν ὤρισεν ὁ Λάχης καλῶς τὴν ἀνδρείαν, ὅτι « βουλόμενος πυθέσθαι σου..... ἐπυθόμην τὴν ἀνδρείαν, τί ποτ' ὄν ἐν πᾶσι τούτοις ταυτόν ἐστιν ; » Ὁ φιλόσοφος ἴσῃ ἴσῃ τῶρα αὐτὸ ἐρωτᾷ νὰ μάθῃ, δηλ. « τὴν ἀνδρείαν, τί ποτ' ὄν ἐν πᾶσι τούτοις ταυτόν ἐστιν », ὡς καὶ ἐκ τῶν ἀμέσως ἐπομένων τεκμαίρεται.

Λοιπὸν τὸ μόνον ὀρθὸν εἰς τὸ ἀπασχολοῦν ἡμᾶς χωρίον εἶνε τό: « βουλόμενος πυθέσθαι σου..... ἐπυθάνομην τί ποτ' ὄν ἐκάτερον τούτων » (ἐτέθη δὲ τὸ ἐκ ἄ τ ε ρ ο ν, τ ο ὕ τ ω ν, συμμεταρμωσθέντος τοῦ λόγου πρὸς τὴν ἐκ τῆς παρενθέσεως προκύψασαν συζήτησιν). Ἐμακρηγόρησα ὀλίγον ἐπὶ τοῦ χωρίου αὐτοῦ, ἀλλ' ἤξιζε, τὸν κόπον, ἀφ' οὗ καὶ αὐτὸς ὁ ἐπιφανῆς Stallbaum παραδόξως νομίζω, ἐπλανήθη.

ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΚΑΡΑΒΑΣ.

Δ. Φ.

ΕΠΙΓΡΑΜΜΑΤΑ Γ. Α. ΠΑΠΑΒΑΣΙΛΕΙΟΥ

1. Εἰς εἰκόνα Ἐπαμεινώνδου Δεληγεώργη.

ΔΕΛΗΓΕΩΡΓΗΣ ΕΣΤ' ΕΠΑΜΕΙΝΩΝΔΑΣ ΟΔΕ
ΩΡΙΣΤΟΣ ΕΝ ΡΗΤΗΡΣΙΝ ΩΝ ΒΟΥΛΗΣ ΠΟΤΕ

2. Ἐπιτύμβιον εἰς Γεώργιον Ῥοδοβίτην.

ΣΟΙ ΤΟΔΕ ΣΗΜ' ΑΛΟΧΟΣ ΦΙΛΗ ΟΡΦΑΝΙΚΑΙ ΤΕ
ΘΥΓΑΤΡΕΣ
ΣΤΗΣΑΝ ΟΔΥΡΟΜΕΝΑΙ, ΜΝΗΜΑ ΠΟΘΗΣ ΕΜΕΝΑΙ.